

Sygn. akt XU 543)14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Katowicach X Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Torbus
Protokolant:	Małgorzata Sujka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 roku w Katowicach

sprawy A. H. (H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 24 stycznia 2014 roku znak (...)

Oddala odwołanie.

SSO Beata Torbus

/Przewodniczący /

Sygn. akt: XU 543/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczony A. H. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 24 stycznia 2014r. o odmowie przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, wskazując, że badanie przez komisję lekarską ZUS było nierzetelnie przeprowadzone (k. 3).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, podając, że zarówno lekarz orzecznik ZUS, jak i Komisja Lekarska ZUS uznali ubezpieczonego za zdolnego do pracy (k. 4).

Sąd ustalił, co następuje :

Ubezpieczony A. H. urodził się (...) Posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe. Z zawodu jest ślusarzem. W latach 1979-1990 był zatrudniony w KWK (...), najpierw jako pracownik niewykwalifikowany na powierzchni, a następnie ślusarz na powierzchni. Od 1989 do 30 maja 2012r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie handlu – sklep spożywczy i bar piwny, zatrudniając 5-6 pracowników (informacja dotycząca okresów składkowych

i nieskładkowych, wywiad zawodowy dla potrzeb świadczenia rehabilitacyjnego w aktach rentowych, wyjaśnienia ubezpieczonego e-protokół k. 37a.s.).

Ubezpieczony pobierał w okresie od 26 października 2012r zasiłek chorobowy, a od 25 kwietnia 2012r. do 18 lutego 2013r. świadczenie rehabilitacyjne (akta organu rentowego).

W okresie od 3 kwietnia 2013r. ubezpieczony jest zarejestrowany jako bezrobotny. Pobierał zasiłek dla bezrobotnych od 11 kwietnia 2013r. do 10 kwietnia 2013r. (zaświadczenie Powiatowego Urzędu Pracy w aktach organu rentowego).

W dniu 14 listopada 2013r. ubezpieczony złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy(wniosek k. 1 akt rentowych).

Lekarz orzecznik badając ubezpieczonego w dniu 27 grudnia 2013r. uznał, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w aspekcie rentowym.

Komisja Lekarska ZUS, rozpoznając sprzeciw ubezpieczonego w dniu 20 stycznia 2014r. podtrzymała orzeczenie lekarza orzecznika, wskazując, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolna do pracy(akta orzecznicze).

Biegły sądowy neurochirurg R. U. w opinii z dnia 27 maja 2014r. (k. 18-21) rozpoznał u ubezpieczonego zejściowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego na tle zmian dyskopatycznych i wytwórczych segmentów trzonów kręgosłupa L4-S1, stan po przebytej operacji stenozy korzeniowej segmentu L5-S1 w 2001r. oraz obustronnej fenestracji segmentu L4-L5 ze stabilizacją międzywyrastkową (...) w 2012r. z nawrotową przepukliną krążka międzykręgowego. Zdaniem biegłego występujące objawy pod postacią : wzmożenia napięcia mięśni przykręgosłupowych, bez obecnych ewidentnych objawów korzeniowych nie stanowią o znacznej niesprawności w stosunku do nabytych kwalifikacji zawodowych przed zachorowaniem tj. ślusarza, czy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie handlu. Powyższa niesprawność nie jest też powodem niezdolności do jakiegokolwiek pracy. Biegły wskazał, że ubezpieczony jest z zawodu ślusarzem i dla potrzeb rynku pracy może być pracownikiem dostępnym po ustaleniu pewnych przeciwwskazań do wykonywania pracy jak np. dźwigania ciężarów powyżej 15 kg, czy też pracy w pozycji wymuszonej przez lekarza medycyny pracy. W ocenie biegłego, ubezpieczony w rozumieniu rentowym jest zdolny do pracy. Biegły podał, że z uwagi na ostatnią formę zatrudnienia tj. prowadzenie działalności gospodarczej, wiek i aktualną sytuację na rynku pracy przekwalifikowanie ubezpieczonego nie ma sensu.

Biegły podkreślił, że u ubezpieczonego nie występują już tak istotne ograniczenia ruchomości kręgosłupa lędźwiowego. Odniósł się do kwalifikacji i umiejętności zawodowych ubezpieczonego, które w kontekście wykonanego badania kontrolnego (...) kręgosłupa lędźwiowego w dniu 28 lipca 2013r., wskazują na dobre rezultaty przebytego leczenia operacyjnego. Jak wskazał biegły, okresowe nasilenie dolegliwości bólowych segmentu L-S mogą być leczone w warunkach ambulatoryjnych w ramach L4 przy zastosowaniu odpowiedniej rehabilitacji z wdrożeniem ćwiczeń wyuczonych w ośrodku rehabilitacji.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 1440), zwanej dalej ustawą emerytalną renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3)niezdolność do pracy powstała w okresach ubezpieczenia bądź w okresach opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Definicję niezdolności do pracy zawiera przepis art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Po myśli art. 12 ust.2 ustawy emerytalnej, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast zgodnie z ust. 3 art.12 niniejszej ustawy częściowa niezdolność zachodzi u osoby, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z mocy art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1)stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2)możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Orzecznictwo sądowe w kwestii przesłanek nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest już ugruntowane. W wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98 (OSNAPiUS 2000)16)624), Sąd Najwyższy wskazał, że ocena istnienia niezdolności do pracy powinna uwzględniać aspekt biologiczny (medyczny) oraz obiektywną możliwość podjęcia przez ubezpieczonego dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem jego kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych. O niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Przenosząc wyżej wymienione przepisy i poglądy orzecznictwa na stan faktyczny wynikający ze sprawy ubezpieczonego Sąd musiał w trakcie postępowania dokonać ustaleń dotyczących istnienia u niego niezdolności do pracy od 1 listopada 2013r. W świetle wyników przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu rentowym. Prawidłowa bowiem wykładnia niezdolności do pracy sprowadza się do stwierdzenia, że niezdolność do pracy powoduje niemożność kontynuowania zatrudnienia zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji z przyczyn medycznych. W zakresie oceny stanu zdrowia odwołującego, w aspekcie jego zdolności do pracy, Sąd podzielił w pełni wydaną w sprawie opinię biegłego neurochirurga R. U. - uznając ją za jasną i przekonywującą. Opinia ta została poparta szczegółowymi badaniami odwołującego oraz analizą zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w wyroku z dnia 6 stycznia 2009r., (...) 125)08, upośledzenie organizmu nie jest wystarczającą przesłanką przyznania renty, w sytuacji, gdy mimo tego upośledzenia możliwe jest podjęcie dotychczasowej pracy i systematyczne leczenie schorzenia. W tym miejscu zaznaczyć należy, że dla przyjęcia istnienia niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy emerytalnej, nie wystarcza jedynie stwierdzenie określonej choroby, związany z tym ból, czy uczucie dyskomfortu, jak chce tego ubezpieczony, ale konieczne jest ponadto wykazanie, że schorzenie to narusza sprawność organizmu w takim stopniu, że powoduje niezdolność do pracy. Dla uznania ubezpieczonego za niezdolnego do pracy, konieczne było, aby naruszenie sprawności organizmu powodowało co najmniej utratę w znacznym stopniu jego zdolności do pracy, zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Ubezpieczony posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe. Z zawodu jest ślusarzem, przez okres 23 lat prowadził działalność gospodarczą w zakresie handlu – sklep spożywczy i bar piwny, zatrudniając pracowników. Jak wynika

z opinii biegłego neurochirurga ubezpieczony nie jest niezdolny od 1 listopada 2013r. do pracy dotychczas wykonywanej. Zaznaczyć należy, że powołany w sprawie biegły jest specjalistą z zakresu wiodących u ubezpieczonego schorzeń, wobec czego jego opinię, sporządzoną w sposób czytelny i staranny, uznać należy za w pełni fachową i miarodajną jako podstawę do ustaleń faktycznych w sprawie. Obecny stopień zaawansowania dolegliwości ubezpieczonego nie narusza sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym wykonanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, co wyklucza możliwość przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Wymaga podkreślenia, iż do opinii biegłego ubezpieczony nie złożył zastrzeżeń.

Należy podkreślić, że istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy, chociaż w pewnych okresach wymaga czasowych zwolnień lekarskich (vide : wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005r., (...) 278)04, Lex 375618, z dnia 29 czerwca 2005r., (...) 299)04, OSNP 2006)5-6)93, z dnia 12 lipca 2005r., (...) 288)04, OSNP nr 5-6, poz. 99, z dnia 9 marca 2006r., (...) 98)05, OSNP 2007)5-6)77, z dnia 18 maja 2006r. (...) 156)05, Lex Polonica 1917665, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2012r., (...) 388)11, Lex 1215135).

Reasumując - w oparciu o wydaną w sprawie opinię biegłego neurochirurga, Sąd uznał, że w rozumieniu art. 12 ust. 1 - 3 ustawy emerytalnej ubezpieczony jest zdolny do pracy. Ta okoliczność powoduje, że przesłanki wynikające z art. 57 ust. 1 pkt. 1 powoływanej ustawy nie zostały przez niego spełnione. Nie ma zatem podstaw do skutecznego nabycia przez skarżącego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na uwadze wyżej przytoczone okoliczności i przepisy Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Beata Torbus

ZARZĄDZENIE

- 1) Odnotować,
- 2) Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu,
- 3) K.. 14 dni od wykonania lub z wpływem

K., dnia 17 października 2014r. SSO B. T.